

Jo Janssen leerde schaken na bombardement op Roermond

Halve eeuw actief op vierenzestig velden

Jo Janssen, vijftig jaar achter het schaakbord. Zijn droom, een Limburgse titel, is nog niet uitgekomen.

Foto: JEROEN KUIT

Van onze correspondent
MICHEL FRANSEN

ROERMOND – Jo Janssen (63) viert in november zijn vijftig-jarig jubileum als schaker. Dat feest krijgt extra glans omdat zijn zoon Ger vorige maand de Limburgse schaaktitel pakte. Die eer is steeds aan de neus van Jo Janssen voorbijgegaan. „In mijn tijd had je Alex Vinken, die liefst 21 keer Limburgs kampioen werd. Ik speelde graag tegen hem. Het waren altijd prestigeduels, waarin hij probeerde te bewijzen dat hij net iets beter was dan ik. Ik heb nooit van hem gewonnen en maar drie keer remise tegen hem bereikt. Alle overige ontmoetingen eindigden in zijn voordeel.”

Jo Janssen leerde schaken na de geallieerde bombardementen op Roermond. „Dat is in november precies een halve eeuw geleden, maar ik herinner me alles heel goed. Onze familie werd overgebracht naar Reuver, waar ik meneer Valkiezer uit Venlo tegenkwam. Omdat we verder niets om handen hadden speelden we elke dag twee partijen. Toen we eind februari naar huis mochten had ik het spel aardig onder de knie.”

Janssen ging weer naar school. Hij leek geen moment over een professionele schaak-carrière. Het maatschappelijke gebeuren kwam bij Janssen steeds op de eerste plaats. „Ik werk nog steeds als administrateur in de onderwijsbegeleiding. Alex Vinken uit Kerkrade was wel iemand die het ver had kunnen schoppen als hij de kans had gekregen. Internationaal meester was echt het minste wat hij had kunnen halen.”

Janssen kijkt ondanks alle vooruitgang met weemoed terug naar de na-oorlogse periode. „In Noord-Limburg had je een behoorlijke rivaliteit tussen Venlo en 't Pionneke. De duels werden op het scherp van

de snede uitgevochten, maar wel in een sportieve verstandhouding. Om nog wat meer van die sfeer te proeven hielden we tussen de bedrijven door altijd vriendschappelijke ontmoetingen. Dat mis je nu wel een beetje.”

Hoewel Janssen vele jaren aan het eerste bord van 't Pionneke speelde, vindt hij zelf dat hij zijn beste prestaties in het schaken per brief heeft geleverd. „Ik heb in de hoogste Nederlandse afdeling van mensen gewonnen die negen jaar omgeslagen waren gebleven. Harry Engel hielp me door de openingsfase heen, waarna ik het meestal in het middenspel afmaakte. Jammer genoeg wordt het correspondentieschaken nu kapot gemaakt door de computer.”

Zeventien jaar was Janssen voorzitter van zijn club. Hij heeft ook negen jaar in het bestuur van de Limburgse Schaakbond gewerkt. Zes jaar als wedstrijdleider, de meest ondankbare job in een schaakorganisatie. „Een bestuur hoort beleid te ontwikkelen. Hoe zorg je voor ledengroei, hoe ga je met de jeugd om? Helaas kwam dat

werk in hoofdzaak op de wedstrijd-leider neer. Toch ben ik tevreden over die periode. Toen ik aantrad, had de LiSB maar vijfhonderd leden, zes jaar later waren het er al negenhonderd. Een van mijn be-

langrijkste maatregelen was het vervangen van tientallen door achttallen. Daar heb ik heel wat strijd voor moeten leveren.”

Tegenwoordig wordt er ook op landelijk niveau met achttallen gewerkt, uitgezonderd in de twee hoogste afdelingen. Het verjongde eerste team van 't Pionneke is opgerukt naar de tweede klasse van de KNSB, zeg maar, de tweede divisie. De reserves misten de promotie naar de hoogste Limburgse klasse op een haar.